Ч. 19. Четвер 6 лютого (24) січня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Буджетова комисия. — З австрийскої делеґациї. — Події в Португалії.

Буджетова комисия австрийского парляменту вела вчера дальшу дискусию над буджетовими позициями „рада міністрів" і „трибунал адміністрацийний". Промавляли пп Станек, Зайц і Діяманд та презес польского Кола др. Ґломбиньский, котрий відправ закиди, ро блеві п. Діямандом польскому Колу. Відтак промовив референт п. Віттек, обговорюючи поодинокі внесеня послів. В голосованю ухвалено без змін розділ буджету „рада міністрів", відкидаючи внесеня опозицийних послів. Дальше ухвалено позицию буджету „трибунал адміністрацийний", відкидаючи внесене що до рівноправности всіх язиків в трибуналі адміністрацийнім. Принято резолюцию пос. Кончіого в справі увзгляднення поодиноких народностий при нагоді іменованя в трибуналі адміністрацийнім та в справі увзгляднення дійстних язикових потреб в тім трибуналі. — По полудни радила комисия над розділом „сіль". По промові справоздавця Житніка промавляв п. Козловский, а відтак виголосив довшу промову в справі соли п. міністер скарбу др. Коритовский. Слідуюче засіданє комисиї відбуде ся нині.

Войскова комисия австрийскої делеґациї відбула передвчера по полудни засіданє. На дневнім порядку стояло войскове ordinarium. — II. Міністер війни, ґен. Шенайх, забравши голос, пояснював, чому від кількох літ переступає ся войсковий буджет, та вказував на конечність ревізиї дотеперішного способу буджетованя. Причиною тих переступлювань буджету єсть підвишка цін а також виїмкові елементарні катастрофи. Задля санациї буджету треба би вставити до него якусь квоту на покрите тих переступлювань, що виносить тепер 9 міліонів; тимчасом на рік біжучий вставлено на ту ціль тілько 700.000 корон. При кінци своїх виводів висловив бесідник надію, що квестию офіцирских ґаж вияснить ся ще в теперішній сесиї. — Дел. др. Козловский обговоривши поодинокі позициї войскового буджету, висловив надію, що по вичерпаню кредитів, визначених на нові уоруженя артилериї, наступить павза в надзвичайнім кредиті. Зібравши досьвіди, зібрані у війні анґлійско-бурскій та российско-японьскій, підніс, що дух армії може мати більше значінє як формалістична тресура, а вмінє ориєнтувати ся в данім краю і знанє єго відносин більше як парадний марш. Відтак обговорював справу найбільше потрібних реформ войскового законодавства та скороченя войскової служби на дволітну. Окремо займав ся бесідник асентерованем людий неспосібних до войскової служби, яке переводить нераз предсідатель асентирункової комісиї в супереч орeченю лікаря. Особам, які зістали наражені на недуги через таке асентированє, повинно бути признане відшкодованє. Жадав також скороченя часу маневрів та заведеня підчас тих днів відпочинку, а також ухиленя пересуненя войскових вправ на час жнив. При кінци заявив ся за підвисшенем офіцирских ґаж, яке єсть чисто адміністрацийною постановою, тому не можна єго ані втягати в круг основних реформ, ані робити з него предмету національних рекомпензат.

Дел. ґр. Лятур предложив цілий ряд внесень а між иншими внесенє о підвисшенє офіцирских ґаж в 1908 р. о 6,600.000 кор. На рік 1909 видаток на ту ціль повинен бути вставлений до войскового ordinarium. На поліпшенє харчу вояків новинно ся вставити по 5 сотиків на день на 1 особу та призначити в 1909 р. на ту ціль 5,000.000 кор.; поліпшенє харчу в 1908 р. має бути переведене при помочи заощаджувань в инших видатках. Платні офіцирів мають бути після внесеня Лятура такі: поручники 1680, 1800 і 2000 кор. річно; надпоручники I-oї ґрупи від 2200 до 2800 кор.

19)

ЗНАК ЧОТИРОХ.

Оповідане — Конана Дойле.

(Дальше).

— Отже добре. Насамперед потреба мені скорої парової лодки поліцийної, котра о семій годині мусить стояти коло вестмінстерских сходів.

— То дасть ся легко зробити. В тій стороні стоїть завсігди одно; але задля більшої певности можу зателефонувати.

— Відтак мушу мати двох хлопів як дуби на случай якогось опору.

— Буде двох або й трох в лодці. І що ще?

— Коли тих людий зловимо, то будемо й скарб мати. А мому ось приятелеви зробило би то певно велику радість, колиб він приніс скринку тій молодій дамі, котрій правно належить ся половина того скарбу. Она повинна би бути перша, котра би отворила скринку — може не правда, Ватзоне?

— Зробило би то мені велику радість.

— Було би то, що правда, против всякого правила — сказав Джонс, покивуючи головою. — Але то ціла справа незвичайна, отже будемо мусіли дивити ся крізь пальці. Опісля треба буде скарб очевидно віддати поліциї аж до переведеня судового слідства.

— А вжеж. То дасть ся легко зробити. Але мені лежить на серци ще одна справа. Мене би то особливо інтересувало довідати ся цілої історії з уст таки самого Джонатана Смоля. Як знаєте, я любую ся в тім, щоби трудні кримінальні справи виготовляти аж до самих дрібничок. Я гадаю, що тому ніхто не спротивить ся, щоби я з ним приватно поговорив або тут в моій комнаті або денебудь инде, коби лиш єго добре стерегли.

— Ну, таж ціла справа зовсім у ваших руках. Я не маю ще навіть ніяких доказів на то, що єсть якийсь Джонатан Смоль на сьвіті. Колиб ви єго злозили, то не знаю, хто би мав вам робити якусь перешкоду в тім, як би хотіли з ним поговорити.

— Отже що до того то згода?

— Вповні. Чи може чогось хочете?

— Ще лиш того, щоби ви з нами пообідали. За пів години буде обід готовий. Я постарав ся о устрици і пару тетериць та й о знамените біле вино. Мусите, Ватзоне, висказати своє признанє моїм господарским здібностям.

10. Конець островянина.

Наш обід був дуже веселий. Гольмс був в знаменитім гуморі; я ще ніколи не видів єго так веселого в забаві. Говорив о найріжнороднійших предметах — о пасийних ігрищах, о середновічнім господарстві, про славні скрипки, про будгізм на Цейльоні та про воєнні кораблі будучности — і то так основно, як би в кождім фаху робив окремі студиї. Єго добрий гумор творив найбільшу противоложність до того понурого пригноблення, яке єго було опанувало в послідних днях. Джонс показав ся любим товаришем і споживав обід з міною смакуна. Мене самого зворушила була дуже мила гадка, що доходило вже до кінця нашої задачі а веселість Гольмса і мене опанувала. Ніхто з нас ані словечком не натякнув на то, що за причина звела нас разом.

Коли вже запрятано зі стола, подивив ся Гольмс на годинник і наповнив три чарки портовим вином.

— Випиймо по чарці, щоби нам щасливо удала ся наша виправа. А тепер вже найвисша пора вибирати ся в дорогу. Маєте пістолет Ватзоне?

— Лиш той старий револьвер в моім пульті.

— Возьміть же єго. Добре бути на все приготовленим. Дорожка стоїть вже під двермни; я замовив єї на пів до семої.

Коло вестмінстерскої верфти застали ми вже лодку для нас приготовлену; Гольмс придивив ся їй критичним оком.

— По чім же то пізнати, що то поліцийна лодка? — спитав він.

— По зеленій лямпі з боку.

— То зараз єї запрячте.

— Тоту малу зміну зараз зроблено, ми сіли на лодку і єї відчепили. Джонс, Гольмс і я сиділи позаду. Один чоловік стояв при кермі, другий обслугував машину а два поліцисти, хлопи як дуби, стояли на переднім кінци.

— Куди? — спитав Джонс.

— До Товру. Скажіть їм, нехай станутъ коло Якобзонової верфти.

Наше судно було очевидно дуже скоре.

річно; капітани 4 ґрупи від 3000 до 3600 кор., майори 4400 і 4800 кор., підполковники 5400 і 6200 кор., полковники 7200 і 8800 кор., ґенерал-майори 11.400 і 13.000 кор., фельдмаршалки-поручники 14.000 і 16.000 кор., ґенерали оружия 16.800 і 18.000 кор. Ґажисти без ранґи дістануть о 240 кор., кадети о 600 кор. більше ніж доси. В маринарці будуть ґажі відповідно підвисшені. Лікарі і урядники технічні, котрі вже мали висші ґажі, дістануть підвисшене в подібнім степени, як официри.

П. Кльофач домагає ся, щоби між підвисшенем официрских ґаж і поправленем жовнірского харчу зроблено iunctim, та щоби дати ґарантию, що в армії ніяка нация не буде упривілейована. Домагає ся, щоби при дисльокациї войск на італіяньскій граници покликувати не тілько місцеві і словяньскі, але і угорскі полки. — П. Шрафль і тов. ставлять внесене, щоби официрам аж до управильненя їх ґажи признано на 1908 р. додаток доріжняний від 1 січня с. р. На ту ціль треба вставити до буджету квоту 6,300.000 кор., та на поліпшене харчу для жовнірів 5,000.000 корон. — П. Штірк годить ся з exposé референта, домагає ся предложеня нового войскового закона і введеня дволітної войскової служби. На тім наради перервано. — Від Галичини вибрано до комісиї достав войскових др. Дулембу. Мінїстер бар. Еренталь брав участь в засіданю комісиї.

В Портуґалії по кровавих подіях з суботи настає успокоєне. Як показує ся з донесень з Лісбони, вість про проголошене републики в Опорто показала ся неправдивою. Супротив того новий кабінет портуґальский має знести всї декрети противлячі ся конституциї, привернути свободу праси і зборів, а також видати амнестию для осіб, котрі потерпіли від неконституцийних декретів. Новий кабінет Ферейра-Аморель вже уконституовав ся і вчера відбув першу нараду. — З Берлина доносять, що після погляду дипльоматичних кругів Анґлія не буде інтервенїювати в Портуґалії оружною силою. Она лише дасть Портуґалії моральну підпору, бо виразно дала зрозуміти, що буде боронити монархії против напастий републиканців. То становище мусить спинити остру тактику републиканців. З дискусиї в анґлійскім парляментї виходить, що Портуґалія єсть в союзі з Анґлїєю, бо король Карльос згаданий в адресї яко приятель і союзник. — Похорон короля і наслїдника престола відбуде ся, як урядово оголошено, в суботу по полудни. Стан здоровля короля Мануеля значно поліпшив ся, однако руку односить він ще на перевязці.

Новинки.

Львів, дня 5-го лютого 1908.

— **Проєкт закона ловецкого,** ухвалений Соймом краєвим, предложило Міністерство справ внутрішних — як довідує ся о тім Бюро кореспонденцийне — ще дня 8 січня до найвисшої санкциї.

— **З зелїзницї.** З причини заметелий снїгових здержано загальний рух поїздів на зелїзници льокальній Палагиче-Товмач з днем 4 с. м. аж до відкликаня. — Так само здержано ізза снїгових заметелий загальний рух на шляху Коломия-Стефанівка льокальної зелїзницї Делятин-Коломия-Стефанівка з днем 4 с. м. аж до відкликаня.

— **Дрібні вісти.** З полудневo-західної Німеччини, з Франциї, Анґлії, Бельгії і Італії доносять про великі бурі і заметелї снїгові. В Альжирії, як доносять з Аін-Сефра, згинуло підчас заметелї снїгової 30 вояків з одної компанїї полку чужинців. — Якова Поляка, котрого арештовано в Станиславові і відставлено до Львова яко підозрілого, що належав до ватаги Васїньского, випущено на волю. — В Черніівцях арештовано бувшого урядника в міскім урядї будівничім, Івана Пітковича, під закидом всїляких мальверсаций. — Панї Софія Камерска згубила вчера на дорозї з площі Марийской на ул. Зелену золотий дамский годинник вартости 80 К, а панї Валерия Рухель згубила 6 шнурків коралїв француских на червоній стяжечцї з 3 золотими клямерочками.

— **Вечерницї з танцями** устроює дня 13 лютого с. р. „Академічна Громада" у Львові в сали „Народного Дому". Вступ на салю 3 К, карта родинна (4 особи) 10 К, ґалерия 2 К. Стрій для пань і панів вечерковий. Музика військова. Початок о 9 год.

— **Нещаслива пригода.** Юлія Скурка, лїт 14, в Білогорщи, занята дня 30 січня при кухни вареним страв, запалила ся і попекла так страшно, що в дві години опісля померла. Позаяк не вияснено достаточно, в який спосіб займило ся одїнє на дївчинї, повідомило старосто прокураторию, а жандармерії поручило перевести доходжене, що було причиною, що одїж на нещасливій займила ся.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** Саля „Каси щадничої". Початок о годині 7·30 вечером. Білети продає „Народна Торговля", а від год. 5 вечером в день представленя каса театру.

В четвер дня 6 лютого на дохід бідної шкільної молодїжи „Вишневий сад", оріґінальна штука в 4 діях Чехова.

В пятницю дня 7 лютого другий раз „Різдвяна ніч", опера в 5 діях М. Лисенка.

В недїлю 9 лютого послїдне прощальне представлене „Наймичка", народний образ зі співами і танцями в 5 діях Карпенка Карого.

— **Є чи нема скарбів Полуботка?** Кинену вчера необережно приповідку в виду заходів потомків гетьмана України і з'їзду їх в Стародубі відкликуємо тут, але з другої сторони в виду заяви о. Сологуба на тім же з'їздї все-таки мусимо недовірчиво відносити ся до цїлої сеї справи, хоч з цїлого серця ми би радї, щоби она добре закінчила ся для спадкоємців, що вийшло би й на славу для всеї України. Про з'їзд в Стародубі одержало „Дїло", як здаєсь від одного з галицких участників того з'їзду, слїдуючу інформацию:

Участників явило ся на з'їздї около 500; заступлені були всї верстви суспільности: високі достойники, ґрафи, поміщики, міщане, сьвященики селяни. З Галичини був о. Василь Сологуб, парох з Тарнави, та шляхта Сологубів з камінецкого повіта. Після панахиди за упокій Полуботка відкрит збори в театральній сали о 11 год. 80-лїтний Рубець. Подякувавши за довірє, він упевнив, що капітали в анґлійскім банку є, бо єго приятель, на котрого він може цїлком спустити ся, подав єму зовсім вірні данї. В дискусиї проявили ся два внесеня: 1) щоби через державну власть упімну тись о зворот вложених в анґлійскім банку капіталів; 2) щоби дорогою процесу розпочати акцию Зголосив ся до слова о. Василь Сологуб з просьбою, щоби єму позволено промавляти по україньски. Коли збори на запит предсїдателя д. Лизогуба згодились на се, сказав о. Сологуб, що має в руках відповіди анґлійскої амбасади з Австрії і київского консуляту, а они заявляють, що спадщини по Полуботку нема. Бесїдник радить в посеред зборів вибрати правників, щоби справу провірили, опісля через анґлійских адвокатів виступити судово, бо банк лише судови обовязаний показати банкові книги; аж коли справа цїлком прояснить ся, треба просити імператора і мінїстра скарбу о поперте справи в дипльоматичній дорозї. Україньска промова, виголошена з прецизиєю, зробила на зібраних миле враженє, так що збори бурею оплесків нагородили бесїдника. Потім вибрано комісию для уложеня резолюций. Принято принцип, що всї участники з'їзду уважають себе за наслїдників спадщини і постановляють таку акцию, щоби вибрати комітет з 5-ти, котрий би був і інформаций

Нам здавало ся, що довгі ряди суден з набором, попри котрі ми гнали, стоять спокійно на місци. Гольмс усьміхав ся з вдоволеня, коли ми перегнали якийсь річний паропляв і лишили его поза собою.

— Коли так дальше піде, то видить ся менї, що нічо на ріці не уйде нашої уваги — сказав він.

— Та й я так гадаю і певно, що не богато людий, котрі би нас перегнали.

— Мусимо видержати з „Авророю", звістною зі своєї скорости; то не легко прийде ся. Але тепер послухайте, Ватзоне, як менї поводило ся:

— Як знаєте, мене розсердила дуже тота перешкода, яка нам станула в дорозі, а щоби якось розірвати ся, взяв ся я до хемічної аналїзи. Один з наших найбільших мужів держав них каже, що зміна в роботї єсть найлїпшим відпочинком. І правду каже. Коли менї удав ся досьвід з вуглеводнем, вернув я назад до справи Шольта і передумав на ново цїлу історию. Мої хлопцї шукали на дармо горі і долї рікою. Лодки не було коло ніякої причалї, коло ніякої верфти та й не вернула. Щоби єї затопили, не здавало ся менї імовірним. Я припускав, що Смоль хитрий чоловік; він дав на то доказ тим, що пильнував добре і стеріг Пон дішері Льодж. Підчас свого побуту в Льондонї мусїв він десь мати якусь тайну криївку, котрої певно не покинув ся, не забезпечивши сь перед тим, що може без неї обійти ся. Особливо мусїло єму на тім залежати, щоби укрити свого товариша перед очами всїх, бо хоч би й як він єго перебрав, то таки єго особа мусїла дуже впадати в очи. Оба они вилїзли із своєї криївки під ослоною нічної пітьми і мусїли старати ся дістати ся туди назад, заким би ще засвитало. А то, як каже панї Смайс, минула вже була трета година, коли они дістали лодку. В годину опісля зробило ся ясно і було вже богато людий на улици. З того вносив я, що они не могли далеко заїхати. Они заплатили Смайсови добре за то, що він держав язик за зубами, займили тим часом єго лодку аж до остаточної втечі і побігли зі скарбом до своєї криївки. Другої ночи могли опісля серед темноти поплисти до якогось корабля в Ґревзенд або в Давнс, де вже без сумнїву приготовили собі перевіз до кольонії або до Америки.

— А лодка? Прецї єї не взяли з собою до своєї криївки.

— То правда; але „Аврора" могла стояти десь недалеко, хоч єї не було видко. Я старав ся поставити ся на місце Смоля і дивив ся на справу, як робив би то чоловік, що так лиш годен думати як він. Відослати лодку або держати єї десь на якійсь верфтї, значило би улекшити поліциї погоню. Як же міг він своє судно заразом укрити а все-таки мати єго під рукою, скоро би він єго потребував? Я розважив, що я би сам зробив, як би я був в єго шкірі. Я міг придумати собі лиш одно средство. Я віддав би лодку якомусь корабельникови або якомусь, що робить коло кораблїв з тим, щоби він виконав якусь незначну направу. Той затягнув би лодку до своєї шопи або десь на місце будови і в такий спосіб укрив би єї дійстно, підчас коли можна би єї після потреби мати за кілька годин знову.

— Здає ся дійстно, що то дуже проста річ.

— Як раз таких найпростїйших річий так легко недобачуємо. Розходило ся о пробу. Перебраний за моряка перешукав я всї будівельні місця вздовж ріки. В пятнайцятьох був я на дармо, але в шіснайцятім, — у Якобзона — довідав ся я, що два днї тому назад, якийсь чоловік з дереваною ногою передав їм „Аврору" до направи керми. — Але керма цїлїсенька і добрісенька — сказав діловодець: то онтота з червоними смугами. Дивним дивом лучило ся, що якраз в тій хвили наднесло до мене Мардокея Смайса, того пропавшого властителя парової лодки. — Він був сильно запитий і викрикував сам своє назвище та й назву своєї лодки; як би не то, то ледви чи я був би єго пізнав. — Менї треба „Аврори" на нинї вечером о осьмій годинї — верещав він — памятайте собі добре — точно на осьму годину; я маю двох панів, що ждуть на мене. Они очевидно добре єму заплатили, бо він розкидав грішми на всї боки.

(Дальше буде).

ним орґаном для сеї справи та поїхав до Англії і він діло до кінця. З уваги, що трудно всім вивести свої родоводи за 180 літ, постановлено, що кождий з участників платить 10 рублів на кошти, а спадкоємці, котрі викажуть документами своє походжене, дістануть свою повну пайку, тіж, котрим браке документів, дістануть 2 прц. з тої суми, яка по відтрученю коштів лишить ся. Се зобовязане приняли всі однодушно і скріпили підписами. Лишено також тим, що не явили ся на з'їзді, можність дістати свою часть, коли викажуть своє походжене. Реченець до уплати 10 рублів установлено для не явивших ся на два місяці. Екзекутивний орґан, зложений з правників і впливових людий, може обрати собі довільне місце нарад. Час слідуючого з'їзду буде назначений і оголошений.

Інтересовані ґрупи збирали в дорозі всякі інформациї і дійшли до того, що у одного з потомків Полуботка знаходить ся в латиньскій мові документ, котрий справу впроваджує на иншу дорогу. В нім подібно списано, кілько котрий рід зложив вкладок і на яку ціль, бо не сам Полуботок зложив той капітал, а его найвисша рада войскова, видячи нехтоване своїх прав і невинне арештоване Полуботка та небезпечність конфіскати свого майна із сторони правительства, зібрала свої складкові фонди і умістила їх в анґлійскім банку на те, щоби їх родам та потомкам дати можність визволити нещасту Україну з другої неволі, в яку она попала. Отже спадкоємці не доконче потребують доходити свого походження лише від самого Полуботка, бо право до спадщини мають і потомки тої войскової ради. Для сего спадку треба би дорогою судовою вибрати куратора, котрий би яко законний повновластник перед анґлійским судом зажадав предложения тодішних касових книг.

— **Скажений пес** покусав онодги — як ми то вже коротко доносили — на Замарстинові коло школи двоє дітий а відтак побіг до Львова і тут покусав кілька осіб. Чотири покусані зголосили ся на стацию ратункову а дві особи до жидівского шпиталю. Пса застрілив патролюючий на Замарстинові жандарм і сконстатовано, що пес був дійстно скажений. Покусані на Замарстинові особи повинні зголосити ся до староства а покусані на ул. Жовківскій до фізикату.

— **Самоубийства.** Дня 27 січня с. р. відобрав собі жите в Яремчу вистрілом з рушниці 20-літний Мариян Обст, син Адольфа, почтмайстра в Дорі. Стріливши собі під бороду, погиб на місци. Причина самоубийства незвістна. — В реальности при ул. Різьбарскій ч. 5. хотіла онодги відобрати собі жите замешкала там Юлія Н. і випила розпущені головки від сірників. Завізвана поготівля ратункова подала їй першу поміч.

— **О нападї на проф. Пекарского,** дійстного учителя при ґімназиї з польскою мовою в Коломиї, стверджено на основі урядових доходжень, що слідує: Дня 27 січня с. р. на проф. Пекарского, вертаючого около 9 год. вечером з конференциї клясифікацийної улицею Коперніка до дому, напали якісь три напасники, люди молоді, убрані в звичайні цивільні одіня а узброєні в грубі палиці. Одержавши з заду удар в голову, почав проф. Пекарский боронити ся палицею, поступаючись рівночасно взад до недалекої ліхтарні ґазової, щоби при її сьвітлі пізнати напастників. Инші ліхтарні в першій части згаданої улиці напастники очевидно погасили, заким ще проф. Пекарский надійшов. Коли підійшли до ясьвійшого місця, напастники повтікали. Проф. Пекарский закровавлений зайшов до помешкання свого шурина, мешкаючого при ул. Коперніка, звідки по обмитю і заосмотреню рани відвезено его до дому. Завізваний лікар ствердив рану на голові, котру схарактеризував яко не тяжку, і сильне потовчене лівої руки, котрою засланяв ся від ударів, а крім того загально сильне зденервоване. Яко мнимого виновника і давшого почин до нападу на проф. Пекарского, арештовано бувшого ученика польскої ґімназиї в Коломиї, повістаючого тепер без заняття Й. Стверджено також, що ніхто з учеників не брав участи в тім нападї. Всї инші вісти суть незгідні з дійстним станом річи. Ц. к. Прокуратория одержала донесене о тім нападї.

— **Велике обманьство в Будапештї.** Неаби яким обманьством займає ся тепер будапештеньска поліция. Мантій, котрого що до зухвалости і сприту можна поставити на рівні з вломником Васіньским, вициганив від угорского правительства 160.000 корон запомоги та обдурив кількох високих урядників в міністерстві фінансів, міністра рільництва Даранія і кількох заграничних і будапештеньских достойників. Внаслідок донесения будапештеньского міліонера і властителя більшої посілости Франца Пальфі ціле обманьство вийшло на верх. Справа має ся так:

Аґент грошевий Зіґфрід Альдор а по правді Абелес (без сумніву Жид) купив в 1905 р. в Шароскім комітатї недалеко Пряшева в селї Зборо півтретя морґа ґрунту і пустив чутку, що на тім ґрунтї показують ся жерела нафти. Він запросив знатоків, котрі однак не сказали ні сяк ні так. Мимо того старав ся він о запомогу від правительства на добуване нафти і остаточно по довгих заходах одержав єї в сумі 160.000 кор. З тої суми виплатило єму міністерство Февваріґо 50 000 кор. а теперішне міністерство прочі 110.000 кор. При помочи тої запомоги оснував Альдор командитове товариство для добуваня нафти з капіталом 400.000 кор. в акциях. Тих акций продав він ще в 1905 р. на суму 370.000 кор. а крім того вимантив ще від Швайцара, Оттона Кріґера, проживаючого в Будапештї 200.000 кор. Так маючи $2^1/_2$ морґа лихого ґрунту вимантив він на него 730.000 корон! Але не конець на тім. Якийсь посередник звів его з міліонером Пальфім і Альдор продав єму свій нїби то нафтовий ґрунт в той спосіб, що взяв в заміну за него маєтність вартости 130.000 корон. Пальфі довідав ся случайно, що Альдор хоче продати тоту маєтність, котру лише що дістав в заміну за свій нафтовий ґрунт, і набрав підозріня а викривши так мантійства Альдора, зробив донесене до поліциї, котра арештувала Альдора, его жінку і їх спільника, якогось Дайчляндера. Альдор хотів ще в послїдній хвили звернути Пальфіму проміняну маєтність, але то єму не удало ся, бо ґрунти тої маєтности були вже по части попродані а готівки вже не було.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 4 лютого:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·40
Жито	11·30	до	11·50
Овес	6·40	до	6·60
Ячмінь пашний	6·80	до	7·—
Ячмінь броварний	7.80	до	8·40
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	10·—
Вика	6·70	до	7·—
Бобик	6·89	до	7·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза стара	8·40	до	8·60
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	85·—	до	100·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	80·—	до	95·—
Тимотка	30·—	до	36·—

Телеграми.

Берлин 5 лютого. Підчас вчерашної дискусиї в парляментї державнім над етатом войсковим пос. Носке боронив становища социяльних демократів, котрі підчас жалобної маніфестациї з причини смерти короля і наслідника престола в Портуґалії вийшли з салї. Бесідник зазначив, що партия его порікає всякий злочин і насильство; коли однак жадає ся, щоби в деяких услівях вільно було стріляти до народу, то треба також зрозуміти, що гноблений нарід стріляє знов до другої сторони. Для народу портуґальского має партия бесідника глубоке сочувство.

Петербург 5 лютого. Ґен. Штессель, Фок і Райс засуджені на кару смерти. При двох послїдних принято облекшаючі обставини. Ґен. Смірнова засуджено на 10 літ вязниці. Сподівають ся, що засуджені будуть помилувані.

Петербург 5 лютого. На приватній нарадї проводирів партий в думі постановлено дати правительству відмовну відповідь в справі кредитів на фльоту. Проводирі партий сподівають ся, що правительство возьме назад проект і змінить его. Не предвиджують з тої причини поважного конфлікту.

Лїсбона 5 лютого. Тїло короля Карльоса спочиває все ще на постели. Лице наслїдника престола єсть сильно змінене внаслїдок рани на щоцї. Приготовленя до виставленя тїл в каплици палатній суть на укінченю. Королеви Амалія і Мария Пія перебули майже цїлу ніч в жалобній комнатї.

Лїсбона 5 лютого. Президент кабінету Амарель представив королеви нових міністрів.

Мадрид 5 лютого. До El Mundo доносять з Лїсбони, що мимо на око спокою, побоюють ся, щоби на случай виступлення войска не прийшло до бійки. Републиканн старають ся зробити президента міністрів непопулярним. Пригадують, що Амарель підчас бунту на однім з кораблїв не додержав приреченя, що бунтівники будуть помиловані. — Говорять, що першим актом короля Мануеля має бути видане амнестиї. — Президент міністрів Амарель позволив видавати ґазети заказані Франком.

Мадрид 5 лютого. До Heraldo доносять з Лїсбони: Президент міністрів Ферейра-Амарель заявив в розмові, що обняв керму правлїня, щоби успокоїти уми і завести нормальний стан. Портуґальский нарід стоїть сильно при монархії. Коли би навіть можливий був воздух революциї, то доконаний злочин перешкодив би тому. Президент міністрів предкладає, щоби вибори відбули ся в цьвітни.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).